

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Aneta Milczek

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Pyszczyk

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Puławach M. R.

po rozpoznaniu na rozprawie dnia 9 lipca 2019r.

sprawy E. W. syna G. i S. z domu M., urodzonego (...) w P.

skazanego:

I. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 1 marca 2018 roku w sprawie II K 996/17 za czyn z art. 284 § 1 k.k. na karę 4 miesiące pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3 (lat) lat próby, karę grzywny w liczbie 30 stawek dziennych ustalając wysokość stawki na kwotę 10 zł, postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2019r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności ;

II. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 7 sierpnia 2018r. w sprawie II K 773/17 za czyn z art. 226 § 1 k.k., art. 224 § 2 k.k. po 6 miesięcy kary ograniczenia wolności po 30 godzin miesięcznie i na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. karę łączną roku ograniczenia wolności po 30 godzin miesięcznie;

III. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 6 września 2018r. w sprawie II K 1062/17 za czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. karę roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności po 40 godzin miesięcznie.;

IV. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 9 października 2018r. w sprawie II K 824/18 za czyn z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 288 § 1 k.k. karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

1. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach Sądu Rejonowego w Puławach II K 996/17 oraz II K 824/18 i wymierza skazanemu karę łączną roku i 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 i 3 k.k. łączy kary ograniczenia wolności orzeczone w sprawach Sądu Rejonowego w Puławach II K 773/17 oraz II K 1062/17 i wymierza skazanemu karę łączną 2 (dwóch) lat ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatanej kontrolowanej pracy na cele społeczne po 30 (trzydzieści) godzin miesięcznie;

3. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet kary łącznej orzeczonej w pkt 1 wyroku zalicza skazanemu okres dotychczas odbytej kary pozbawienia wolności w sprawie II K 824/18 oraz okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 11.07.2018r. godz.18.35 do 09.10.2018r. ;

4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. A. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych tytułem obrony skazanego wykonywanej z urzędu;

5. zwalnia skazanego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 1013/18

UZASADNIENIE

E. W. został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 1 marca 2018 roku w sprawie II K 996/17 za czyn z art. 284 § 1 k.k. na karę 4 miesiące pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3 (lat) lat próby, karę grzywny w liczbie 30 stawek dziennych ustalając wysokość stawki na kwotę 10 zł, postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2019r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności ;

II. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 7 sierpnia 2018r. w sprawie II K 773/17 za czyn z art. 226 § 1 k.k., art. 224 § 2 k.k. po 6 miesięcy kary ograniczenia wolności po 30 godzin miesięcznie i na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. karę łączną roku ograniczenia wolności po 30 godzin miesięcznie;

III. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 6 września 2018r. w sprawie II K 1062/17 za czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. karę roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności po 40 godzin miesięcznie.;

IV. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 9 października 2018r. w sprawie II K 824/18 za czyn z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 288 § 1 k.k. karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Skazany złożył wniosek o wydanie wyroku łącznego i połączenie kar ograniczenia wolności i wymierzenie kary najłagodniejszej.

Zgodnie z art. 19 ust. 1 in fine ustawy nowelizującej z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz.U. poz. 396) przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu wprowadzonym tą ustawą mogą mieć zastosowanie do kar prawomocnie orzeczonych przed 1 lipca 2015 r. tylko wtedy, gdy "zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po tym dniu". Ocena czy zachodzi taka potrzeba, powinna zostać dokonana według znowelizowanych przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego. Jeżeli zgodnie z tymi przepisami należałoby połączyć karę orzeczoną prawomocnie po 30 czerwca 2015 r. z karą (karami) orzeczonymi prawomocnie przed tą datą, to należy na podstawie art. 4 § 1 k.k. rozstrzygnąć czy stosować dalej przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r. Z uwagi na fakt, że po dniu 1 lipca 2015 roku zapadły wyroki wobec skazanego, wejście w życie wskazanej wyżej ustawy zmieniło jego sytuację i może być podstawą wydania wyroku łącznego.

Sąd Rejonowy zważył co następuje :

Zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k. jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby, którą prawomocnie skazano lub wobec której orzeczono karę łączną wyrokami różnych sądów, właściwy do wydania wyroku

łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący lub łączny w pierwszej instancji, orzekający kary podlegające łączeniu. Wyrok łączny sąd wydaje z urzędu lub na wniosek skazanego albo prokuratora (art. 570 k.p.k.).

Zgodnie z art. 85 § 1-4 k.k. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1, jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu, jeżeli kara wykonywana lub orzeczona, o której mowa w § 3, stanie się następnie podstawą orzeczenia kary lub kar łącznych, zakaz łączenia kar odnosi się również do tej kary lub kar łącznych, karą łączną nie obejmuje się kar orzeczonych wyrokami, o których mowa w art. 114a k.k. Artykuł 85a k.k. stanowi, iż orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Granice kary łącznej określa art. 86 § 1 k.k., stosownie do którego Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Zasady wymiaru kary łącznej określone w art. 86 § 1-3 cytowanego przepisu stosuje się odpowiednio, jeżeli przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest już orzeczona kar łączna - art. 86 § 4 k.k.

W przypadku łączenia kar ograniczenia wolności granice kary łącznej z art. 86 § 1 k.k. dotyczą czasu jej trwania. Zgodnie zaś z art. 86 § 3 k.k. sąd określa na nowo obowiązki lub wymiar potrącenia z wynagrodzenia wymienione w art. 34 § 1a KK. Po zmianach w treści kary ograniczenia wolności na mocy dwóch ustaw z 11.3.2016 r.: o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy – Kodeks karny wykonawczy (Dz.U. z 2016 r. poz. 428) i o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016 r. poz. 437) zakres odesłania do określonych w liczbie mnogiej "obowiązków" z art. 34 § 1a KK obejmuje jedynie – obok odrębnie wymienionego w art. 86 § 3 k.k. potrącenia wynagrodzenia – obowiązek wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne. Przepisy o karze łącznej nie ograniczają sądu w wyborze między obowiązkiem pracy a potrąceniem wynagrodzenia. Nie określają również granic najwyższego ani najniższego wymiaru pracy lub potrąceń orzeczonych w ramach kar jednostkowych. Nadal słuszny wydaje się jednak pogląd, że sąd, "określając na nowo wymiar pracy w stosunku miesięcznym (art. 86 § 3 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k.), winien tak go ukształtować, by nie przekroczyć sumy godzin, jaką skazany musiałby odpracować w wyniku odrębnego wykonania kary ograniczenia wolności orzeczonej z tym obowiązkiem w poszczególnych wyrokach" (wyr. SA w Katowicach z 12.4.2012 r., II AKa 114/12, KZS 2012, Nr 7–8, poz. 80; por. E. Plebanek, Wybrane, s. 495; odmiennie D. Kala, M. Klubińska, Kara łączna i wyrok łączny, s. 117), a nawet szerzej – by nie przekroczyć sumy dolegliwości wynikającej ze skumulowania różnorodnych obowiązków będących treścią łączonych kar (J. Majewski, Kodeks karny. Komentarz do zmian, s. 317–318, który wymaga nadto, aby dolegliwość kary łącznej ograniczenia wolności nie była niższa od przewidzianej najsurowszą z kar podlegających łączeniu).

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, iż zostały spełnione przesłanki do orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności na zasadzie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k. i dlatego Sąd połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach Sądu Rejonowego w Puławach II K 996/17 oraz II K 824/18 i wymierzył skazanemu karę łączną roku i 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

Nie zachodziły okoliczności wykluczające możliwość orzeczenia kary łącznej na podstawie art. 85 § 3 k.k., gdyż odbywanie kary pozbawienia wolności w sprawie II K 824/18 skazany rozpoczął w dniu 27 marca 2019r. r. zaś przestępstwo objęte wyrokiem w sprawie II K 996/17 zostało popełnione przed rozpoczęciem odbywania kary pozbawienia wolności w sprawie 824/18. Nadto podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 i 3 k.k. zostały spełnione przesłanki do orzeczenia kary łącznej ograniczenia wolności i połączenia kar orzeczonych w sprawach Sądu Rejonowego w Puławach II K 773/17 oraz II K 1062/17 i wymierzenia skazanemu kary łącznej 2 (dwóch) lat ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne po 30 (trzydzieści) godzin miesięcznie.

W piśmiennictwie wskazuje się, że niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia (por. A. Marek, Kodeks... , s. 293; M. Szewczyk (w:) K. Buchała, Z. Cwiakalski, M. Szewczyk, A. Zoll, Komentarz..., s. 397-398; A. Zoll (w:) K. Buchała, A. Zoll, Kodeks..., s. 562; L. Tyszkiewicz (w:) M. Kalitowski, Z. Sienkiewicz, J. Szumski, L. Tyszkiewicz, A. Wąsek, Kodeks..., s. 262). W piśmiennictwie i orzecznictwie wskazuje się, że wymiar kary łącznej powinien różnić się od mechanicznego do wydawania kar, a priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji. Rozstrzygnięcie, która z dających się odczytać z treści art. 86 k.k. dyrektyw wymiaru kary łącznej powinna stanowić podstawę wymiaru tej kary w konkretnym przypadku związane jest z dwoma okolicznościami. Po pierwsze z zagadnieniem wskazań wynikających z dyrektyw prewencyjnych, po wtóre ze znaczeniem okoliczności podmiotowych i przedmiotowych uwzględnianych przy wymiarze kary łącznej, w tym zwłaszcza charakterem związku zachodzącego pomiędzy pozostającymi w zbiegu przestępstwami. Oba elementy, a więc zarówno dyrektywy prewencyjne, jak i związek zachodzący pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami, stanowią podstawowe okoliczności wpływające na wybór szczegółowej dyrektywy wymiaru kary łącznej. Odnosząc się do tego zagadnienia SN stwierdził, że "wymierzając karę łączną sąd powinien rozważyć przede wszystkim, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak" (wyrok SN z 15 maja 1990 r., IV KR 80/90, LEX nr 22064). W innej nieco perspektywie Sąd Apelacyjny w Krakowie podniósł, że "orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest oznaczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar. Wymiar kary łącznej zależy od stopnia związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się przestępstw. Może on być łagodzony, gdyby kara tak oznaczona jako kara zasłużona nie była celowa. Nie może jednak być zaostrzony ze względów celowości ponad granice kary zasłużonej" (wyrok SA w Krakowie z 4 października 2000 r., II Aka 175/00, KZS 2000, z. 10, poz. 31). Dyrektywa asperacji z jednej strony pozwala unikać nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego kilka przestępstw, do czego prowadzi dyrektywa absorpcji oznaczająca w istocie wymiar kary za jedno z pozostających w zbiegu przestępstw oraz praktyczną bezkarność w zakresie pozostałych, z drugiej pozwala uniknąć konsekwencji w postaci kumulacji dolegliwości wynikającej z orzeczonych kar jednostkowych, a tym samym naruszenia zasady racjonalności wymiaru kary i zasady humanitaryzmu stosowania kar i środków karnych oraz poszanowania godności człowieka, do czego prowadzi oparcie wymiaru kary łącznej na dyrektywie kumulacji.

Uwzględniając powyższe Sąd wymierzył skazanemu karę pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady asperacji, gdyż związek podmiotowy - przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi czynami nie jest dość odległy, bowiem są to czyny popełnione nieodległym okresie czasu, są to czyny przeciwko mieniu. Z opisanych wyżej względów wymiar kary przy zastosowaniu zasady absorpcji byłoby nadmiernym premiowaniem go, za popełnione przez niego przestępstwa, zaś zasada kumulacji prowadziłyby do nadmiernej dolegliwości.

Na wymiar kary łącznej pozbawienia wolności nie bez wpływu pozostała opinia skazanego z dnia 5 czerwca 2019r. z której to wynika, iż skazany do odbycia kary został doprowadzony, zachowanie skazanego od momentu przyjęcia do jednostki kształtuje się na poprawnym poziomie. Dotychczas nie był nagradzany. Nie zachodziła potrzeba sporządzania wniosku o wymierzeniu mu kary dyscyplinarnej. Wobec przełożonych prezentuje prawidłową postawę. Polecenia przełożonych wykonuje bez zbędnej zwłoki, zachowuje w tym względzie szacunek i dystans. Nie jest uciążliwy dla współosadzonych, funkcjonuje w tym obszarze bezkonfliktowo. Nie deklaruje przynależności do nieformalnych struktur podkultury przestępczej, nie zna tego zjawiska. Nie stosowano względem niego środków przymusu bezpośredniego. Nie odnotowano zachowań agresywnych i autoagresywnych. W stosunku do popełnionego przestępstwa prezentuje postawę krytyczną, ma świadomość popełnionych błędów i deklaruje, że w przeszłości zmienił swoje postępowanie lecz charakteryzuje go w tym względzie dość naiwny sposób myślenia. Skazany jako młodociany karę odbywa w systemie programowego oddziaływania a zadania w nim zawarte realizuje w stopniu pozytywnym (k.39).

Kara ta uwzględnia cel prewencji indywidualnej – będzie ona, w ocenie Sądu, działała wychowawczo. Sprawi, że skazany nie popełni ponownie przestępstwa oraz cel prewencji ogólnej – będzie ona działała, przez swą nieuchronność, odstraszająco na innych potencjalnych sprawców.

Rozstrzygając o wymiarze kary łącznej Sąd uwzględnił w szczególności właściwości i dotychczasową postawę skazanego, fakt wykonywania wobec niego kary pozbawienia wolności oraz to, że okazywał się on dotychczas osobą w miarę podatną na resocjalizację. Wszystko to sprawia, że prognoza kryminologiczna wobec skazanego jest pozytywna, jednakże nie do końca pewna. Przy czym brak jest podstaw do przyjęcia, iż w miarę pozytywna opinia skazanego z funkcjonowania w jednostce penitencjarnej, uzasadnia sama w sobie zastosowanie zasady pełnej absorpcji przy wymiarze kary łącznej. Zwrócić bowiem należy uwagę, iż funkcjonowanie skazanego poza Zakładem Karnym, które wiązało się m.in. z przestępczymi zachowaniami, nadużywaniem alkoholu, zażywaniem środków odurzających, dlatego koniecznym jest objęcie go oddziaływaniami z zakresu profilaktyki narkotykowej a w także w zakresie prezentowania zachowań nie nacechowanych agresją. Oceniając zapadły wyrok łączny w zakresie kary łącznej pozbawienia wolności tego punktu widzenia należy stwierdzić, że jest on dla skazanego niewątpliwie korzystny.

Również wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności, jak i kary ograniczenia wolności mieści się w ustawowych przedziałach, jak również nie przekracza określonych w przepisach granic.

W pozostałym zakresie połączone wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu jeżeli chodzi m.in. o obowiązki naprawienia szkody a nadto na poczet orzeczonej kary łącznej w pkt I wyroku na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet kary łącznej orzeczonej w pkt 1 wyroku zalicza skazanemu okres dotychczas odbytej kary pozbawienia wolności w sprawie II K 824/18 oraz okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 11.07.2018r. godz.18.35 do 09.10.2018r.

Przy wydawaniu rozstrzygnięcia zawartego w pkt 2 wyroku Sąd miał na względzie ww. okoliczności uwzględnione przy orzekaniu kary łącznej pozbawienia wolności w pkt I wyroku. Powyższe rozstrzygnięcie jest korzystne dla skazanego, albowiem gdyby wykonywał on poszczególne kary ograniczenia wolności orzeczone w sprawach II K 773/17 oraz II K 1062/17 to skazany musiałby wykonać łącznie karę w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy ograniczenia wolności. Tymczasem obecnie skazany ma do wykonania karę ograniczenia wolności w wymiarze 2 lat, wprawdzie jest to najwyższy wymiar kary łącznej ograniczania wolności przewidzianej w kodeksie karnym, jednakże uwzględnia ona wszystkie okoliczności i przesłanki, które były podstawą orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności w pkt I wyroku. Przy wymiarze kary łącznej w pkt I i II wyroku Sąd miał na uwadze także pozytywną opinię środowiskową skazanego (k. 8-9). Nie mniej jednak nie mogła ona być podstawą do wymierzenia skazanemu kar łącznych przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji z powodów opisanych wyżej.

Przepis art. 624 § 1 k.p.k. stanowi, że Sąd może zwolnić oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności.

Stosownie do brzmienia powołanego przepisu i na jego podstawie, Sąd Rejonowy w Puławach zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, gdyż ze względu na to, że jest on osobą odbywającą karę pozbawienia wolności w zakładzie karnym i nieosiągającą dochodów, ponoszenie przez niego tych kosztów byłoby dla niego nadmiernie uciążliwe.

Na rzecz obrońcy skazanego – wyznaczonemu z urzędu – zasądzono przepisane prawem wynagrodzenie (powiększone o podatek VAT), gdyż oskarżony kosztów tych samodzielnie nie opłacił.

Mając powyższe rozważania na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, Sąd Rejonowy w Puławach orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.